

La roca

JOANA RASPALL

La roca és dura, dura; mai no s'ha doblegat;
Aguanta les ventades aguanta el sol i el glaç.
És aspra, forta, esquerpa; prou deu endevinar
Que és presa a la muntanya i no en podrà marxar
I no en podrà marxar

Un dia arriba un home fornit i de front clar
Que al cor du fantasia i eines a la mà.
La mira, la remira com un enamorat;
Més, no l'acaricia com fóra d'esperar

Sinó que a cops d'escarpra li clava aquí i allà
Amb fortes martellades que el cel fan ressonar.
I passen sols i llunes... fins que sent dir:
-ja està!!!

Ja no és a la pedrera sinó a la plaça gran.
Ara té cos de fada i rostre angelical.
La roca abans tan dura no se sap explicar
Per què la gent s'atura i la vol contemplar.

Però troba tan dolça la llum d'aquells esguards
Que sent que la dominen molt més que el sol i el glaç.
D'entre els infants que juguen no se'n sabria anar!
Segur que hi aprendria de riure i d'estimar.
De riure i d'estimar...

RASPALL, Joana (2003): *Degotall de poemes*. Barcelona: La Galera.